MIROSLAV CMUK

PALAČINKE

Ona ga učila kako se pravi smjesa za palačinke.

U ružičastim japankama. I dok je oprezno ulijevala mlijeko u smjesu, počeli su joj se širiti prsti na nogama, posve iznenadno, bezvučno, polagano. On je to gledao svojim zelenim očima koje postaju plave kad ih obasja sunce ili neko drugo svjetlo, možda svjetlo automobila ili ulična svjetiljka, gledao je to svojim očima, očima koje se boje sjena, očima koje ni uz najbolju volju ne mogu razumjeti kiparstvo i arhitektonska čuda, očima koje ne trpe geometrijske oblike, očima koje se vole hraniti lijepo napisanim rečenicama što mogu ispuniti svaku praznu dušu.

Ona ga učila kako se pravi smjesa za palačinke.

Rekla je koliko brašna, koliko soli, i koliko mlijeka treba da se napravi dobra smjesa, smjesa koja ne smije biti ni gusta, ni rijetka, već nešto između. Bio je sretan jer ga je nečemu učila, a činilo mu se da je i ona također bila sretna, iz posve istog razloga. Bio je dvostruko sretniji jer je, osim što je nešto naučio od nje, vidio i nesvakidašnji prizor; vidio je njezine mršave prste kako se šire poput mladog puža na kiši, poput prvih ruža u kućnom vrtu njegove gospođe majke, poput istrošene lepeze kojom starije žene prizivaju svježi zrak.

Ona ga učila i naučila ono što ju je zamolio da ga nauči.

Naučila ga kako se pravi prava smjesa za palačinke. Žalost ga uhvatila tek kada je shvatio da ga više neće učiti kako se pravi prava smjesa. Eventualno ako zaboravi, eventualno tada će mu ponovno prenijeti svoje kulinarsko znanje. Tada će ponovno, po drugi put, gledati njezine prste kako se šire. Bude li u ružičastim japankama. Bit će ponovno dvostruko sretan. Bude li u ružičastim japankama. Ili u nekim drugim japankama, u japankama neke sasvim druge boje. Možda u bijeloj boji, boji koja ga podsjeća na oljuštenu rižu, svježe oličene zidove mladenačke sobe, neubrane šampinjone, bljedunjavi bubuljičavi mjesec, zauvijek neispisani papir, meki toaletni papir, nekuhano mlijeko bez kožice, unutrašnjost porculanskih šalica, privjesak za ključeve, gotičke portrete koji prikazuju bijela lica mističnih ljepotica, duboki snijeg po kojem još nitko nije kročio, neispeglane plahte s Isusovog groba i na mali rešo pomoću kojeg kuha čaj od kamilice ili šipka, crnu kavu u koju obavezno ulijeva mlijeko, tjesteninu koju prelijeva umakom od povrća i masne kobasice koje će mu začepiti crvenkaste vene i tako stvoriti preuranjenu smrt koja se gotovo nikad ne najavljuje, smrt koja nikad ne kuca, smrt koja uvijek i svakome stiže.